

Arme kleine Knijn!

Michel Piquemal – Illustraties: Patrick Morize

Mama Konijn maakt zich altijd zorgen om haar zoon. Ze noemt hem 'arme kleine Knijn'. Hij mag van haar nooit buiten. Want arme kleine Knijn zou weleens kou kunnen vatten! Voetbal spelen mag hij ook niet. Haar arme kleine Knijn! Stel je voor dat hij een bal op zijn hoofd krijgt! En naar de crèche mag hij ook niet, arme kleine Knijn. Daar krijg je rode hond en keelontsteking van. Van die vieze microben in zo'n crèche krijg je alle kleuren van de wereld. Arme kleine Knijn mag helemaal niets van zijn moeder. Hij ziet de andere jonge konijnen in het rond springen en spelen en rennen.

Maar hij moet dicht bij zijn moeder blijven. Ze pakt stevig zijn hand beet. – Hij is zo kwetsbaar, zegt ze. Ze lopen hem vast zo omver. Ze zullen hem zeker op de grond duwen en vertrappelen.

Mama Konijn en kleine Knijn hebben maar een triestig leven. Een heel triestig leven. Ze doen de hele dag niets anders dan tv-kijken en kruidenthee drinken. En mama houdt altijd zijn hand vast. Maar dan nog maakt mama Konijn zich altijd maar zorgen. Wat als kleine Knijn zich verbrandt aan de waterketel? Of misschien is de kamilletee bedorven. En dan raakt kleine Knijn vergiftigd!

Of stel je voor dat de televisie ontploft, vlak naast kleine Knijn!

Tot op een dag ... mama Konijn zélf ziek wordt! Ze heeft zich te veel zorgen gemaakt. Dokter Haas is streng:

– U moet rusten! Uw zenuwen hebben het begeven!

– Maar arme kleine Knijn dan? jammert mama. Wat zal er met hem gebeuren?

– Maakt u zich maar geen zorgen! zegt dokter Haas. Mijn vrouw zal voor hem zorgen!

Die avond komt mevrouw Haas kleine Knijn halen. Ze heeft een fluo trainingspak aan en rijdt op een splinternieuwe fiets.

Knijn klimt op de bagagedrager ... en wwhhoeoe! Ze gaan er als de wind vandoor. Knijn is een beetje bang, maar hij vindt het heerlijk. En dat is niet de enige verrassing. Meneer en mevrouw Haas hebben vier kinderen. Het zijn echte kwajongens. Als Knijn arriveert, zijn ze in de tuin aan het spelen. Ze lachen en roepen. Arme kleine Knijn zuigt op zijn duim en blijft in een hoekje staan.

Plots neemt mevrouw Haas hem bij de hand. Ze danst wild met hem in het rond, tussen haar kinderen. Knijn is buiten adem, maar hij schreeuwt het uit van plezier.

De dagen daarna doet Knijn niets anders dan dansen en springen. Hij speelt voetbal, rugby, hockey ... Hij springt zelfs haasje-over. Wat kan de familie Haas lol trappen! Knijn is anders altijd bleekjes. Maar nu krijgt hij een blos op zijn wangen. Elke avond brengt hij een bezoekje aan zijn mama. Die kan haar ogen niet geloven. Wat is haar jongen gelukkig! Hij is niet meer verlegen! Mama wordt weer snel beter. Maar Knijn wil niet meer voor de tv zitten met kamillethee. Hij wil spelen, dansen, springen en luidkeels lachen. Hij wil geen arme kleine Knijn meer zijn.

Mama Konijn is er niet gerust op. Ze twijfelt. Maar dokter Haas zegt dat mama zelf ook meer moet bewegen. Dokter Haas vertelt dat aan zijn vrouw. Die gaat langs bij de familie Konijn. Ze draagt een mooie short met bloemetjes. Ze pakt mama Konijn bij de hand en neemt haar mee. Ze gaan joggen aan de oever van de rivier. Knijn en alle kleintjes van de familie Haas moedigen haar aan. Ze volgen op de fiets en bellen erop los met hun fietsbel. Dring dring! Mama Konijn is helemaal buiten adem. Ze is het niet gewoon om te lopen. Haar spieren zijn een beetje stijf.

